

Rózsás est

Óh, Te drága Rózsás est! Azt hiszem mindörökké az emlékezetembe, ezzel együtt a szívembe vésődtek azok a gondolatok, amik ehhez, a szavakkal le nem írható ünnepélyhez fűződnek. Mióta lezajlott eme magasztos alkalom, számtalanszor eszembe ötlött egy-egy felejthetetlen pillanat erről a meghitt eseményről. Mára már meglehetősen sokadszorra idézem vissza a vacsorát követő, izgalommal teli készülődést.

Miután magamra öltöttem mályvaszínű, fekete csipkével díszített ruhámat, kezdetét vette az óráknak tűnő, hosszú várakozás. Mai napig tisztán látom magam előtt a jelenetet, amint az ágyamon ülök, kezemben egy doboz süteménnyel és a hozzáíródott ajánlással, mindeközben pedig szemem szüntelenül a falóra számlapját kémleli. Este 8 óra előtt 5 perccel elindultunk szobatársaimmal a díszterem felé. A folyosón végig menve figyeltem a szobákból előtoppanó lányokra. Szebbnél szebb ruhákban tündökölt valamennyi, ezzel még gyönyörűbbé téve az estélyt. Amikor a társalgóba értem, a fiúkat is megpillantottam. A fekete öltöny és a náluk levő egy-egy szál vörös rózsza igazi úri emberekké varázsolta mindegyikőjüket. A díszterembe nyíló ajtón át megérkeztem abba a helyiségbe, ami a hétköznapok során is mindig a lehető legjobb formáját mutatja. Helyet foglaltam az egyik párnázott széken, majd újra a kezemben levő süteményes dobozra és a cetlire tekintettem. Ekkor újból felidéztem a vulkánselet nevű édesség készítésének folyamatát, majd az ajánlás megírásának előzményeit. Hercule Poirot-t megszegyenítő módon nyomoztam, hogy a fiú, akinek sütöttem, az ezt megelőző hétvégén ünnepelte 18. születésnapját, így szívélyes ajánlásomban nem csak a vulkánseletről ejthettem néhány szót, de fel is tudtam őt köszönteni. Ezek után kezdetét vette az oly régóta várt rózsás est. Az első felében a végzős lányok és a 9. évfolyamos fiúk léptek az internátus színe elé. A gólyák térden állva, versben vallottak „szerelmet” végzős „párjaiknak”, a már korábban említett vörös rózsza kíséretében. A költemények nem minden esetben voltak teljes egészében érzelmesek, mivel költőink közül sokan az egyéniségüket beleadván faragták a rímeiket. Így rengeteget nevtünk a romantikusnak nem annyira, ám humorosnak nagyon is nevezhető műalkotások sorain. Az est második felvonásában mi, gólya lányok partnereinkkel, a végzős fiúkkal kaptuk a nagyobb figyelmet. Ugyan mi nem térden állva, rózsával a kezünkben, versben fogalmaztuk meg érzéseinket, hanem egy adag sütemény és a szívélyes ajánlás keretein belül, néhány kedves szóval tettük szebbé „párunk” napját.

Álmodozásom lassan a végére ér. Minden alkalommal, örömmel fogok visszagondolni ezekre az igazán magával ragadó emlékekre. Már most várom, hogy mivel rukkolnak elő egy év múlva a jövődöbéli 9. évfolyamosok.